

opusdei.org

1. Generalni kongres v Einsiedelnu (1956)

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Odkar je bil ozdravljen sladkorne bolezni, se je Jožefmarija počutil svobodnega kakor ptica, ki se po dolgotrajni ujetosti vrne na prostost. Ponovno je pridobil izgubljene in že pozabljene moči, da se je mogel hrabro spoprijemati z življenjem.

Bilo je namreč jasno, da ga čaka trdo delo. Od vsega začetka je imel dvojno nalogo, da zagotovi enovitost Opus Dei in obenem spodbuja njegovo širjenje po svetu. Na prvi pogled sta to bili dve nasprotujoči si prizadevanji, saj je eno želelo člane Dela tesno povezati z duhom in osebo ustanovitelja, da bi okrog njega strnili svoje vrste, medtem ko je drugo težilo k temu, da jih loči, da jih razkropi po daljnih deželah, kjer naj bi širili božje sporočilo.

Uresničenje obeh nalog je istočasno zahtevala narava podviga, ki je bil v svoji notranjosti zaznamovan s svetovno razsežnostjo. Opus Dei je moral rasti, tak je bil zakon življenja, toda pri tem ni smel izgubiti svojega bistva.

Na ta način se razume ustanoviteljev titanski napor, s katerim je hotel zaščititi enotnost Dela, hkrati pa zagnati njegovo širitev v daljne kraje. To tudi pojasni, zakaj si je za zidovi

Ville Tevere na vso moč prizadeval za izgradnjo centralnega sedeža in pripadajočih poslopij.

Ko je leta 1950 premišljeval o spremembah in preobratih različnih narodov, je ugotavljal, da so se številni podvigi, ki jih je Bog obudil v korist duš, opirali na pomoč mogočnejšev tega sveta. Dolga stoletja so kralji in vladarji, podporniki in mecenji postavljali cerkve, gradili bolnišnice, ustanavljali šole, oskrbovali dobrodelne ustanove. Bili so tudi takšni oblastniki, ki so Cerkev v prestolnici preganjali, obenem pa ji velikodušno pomagali v kolonijah. Danes je drugače, je pomislil Jožefmarija. Družba se je zelo spremenila. Države se ne čutijo več poklicane k misijonarstvu in posamezniki, ki bi s svojim premoženjem prispevali k velikim božjim delom, so vse redkejši:

Ker je takšna božja volja, je pisal svojim otrokom, bodite božji previdnosti hvaležni za sedanje razmere. Da bi se vaša hrepenenja uresničila – da bi ljubili Boga, spodbujali razumevanje med vsemi dušami in skrbeli za sožitje z vsemi ljudmi –, se ne zanašajte na nič drugega kot na neizmerno pomoč božje milosti v vašem življenju, velikodušno predanem služenju Bogu in dušam – in laetitia, cum gaudio et pace, z veseljem, v radosti in miru – ter v vašem poklicnem delu, ki ga vršite z vso prizadevnostjo, z največjo popolnostjo.^[1]

Kar ustanovitelj, zazrt daleč v prihodnost, na tem mestu nakazuje, bo postalo splošno pravilo pri iskanju sredstev in denarja za apostolske dejavnosti v skupno dobro družbe, ki jih širijo člani Opus Dei.^[2]

Tekli so prvi meseci leta 1951, ko se je na obzorju končno pokazala možna rešitev finančnih težav, ki so jim povzročale toliko negotovosti in bridkih trenutkov. Neki Álvaroov prijatelj, markiz Giovanni Bisleti, je imel v lasti obsežno posestvo nedaleč od jezera Fondi v okrožju Terracina. Bisleti je želel tisto zemljišče prodati in Álvaro je očetu predlagal vključitev v posel, ki bi bil v korist tako markizu kot kmetom najemnikom. Načrt je bil naslednji: po dogovoru z Bisletijem bi s pomočjo posojila za razumno ceno kupili celotno posest, nato bi dobrih tisoč hektarjev zemlje razdelili na parcele in jih po ugodnih plačilnih pogojih ponudili v odkup tristotim kmečkim družinam, ki so zemljo obdelovale.^[3] Tako oče kot Álvaro sta se zadeve lotila z dvojnim namenom: po eni strani z željo rešiti neki gmotni problem in izboljšati življenjsko raven najemnikov ter njihovih družin, istočasno pa zato, da

bi lahko opravljali apostolsko delo v Terracini. Rezultat, potem ko so premagali nemalo zaprek, je bil čisti uspeh.

Jožefmariju so se že v prvem trenutku odprla nebesa; 1. junija 1951 je pisal članom Generalnega sveta:

Na podlagi utemeljenega upanja mislim, da bo z božjo pomočjo in po zaslugi neutrudnega Álvarovega dela kmalu prišel trenutek – morda še pred koncem avgusta –, ko vam bomo lahko rekli: »Ne pošiljajte več denarja za Rimski kolegij, saj je ta zadeva rešena. Sprejemamo samo še pomoč, v večji ali manjši meri, od Američanov.« Priporočimo stvar Bogu, saj je vredno truda. Naj v tem mesecu presvetega Srca dosežemo, da Gospod pozabi na naše šibkosti, in naj ga znamo tako ganiti, da nam bo naklonil rešitev tega vélikega rimskega podviga.^[4]

Operacija naj bi zagotovo prinesla veliko finančno olajšanje: majhen del posestva, vključno s staro podeželsko vilo, naj bi bil namenjen za dom duhovnih vaj, kamor bi lahko gojenci Rimskega kolegija hodili tudi na oddih; še ena parcela z obdelovalno zemljo pa bi bila namenjena pridobivanju kmetijskih pridelkov za centre Dela v Rimu.

Leto dni pozneje se je Álvaro še vedno ubadal z napornimi pogajanja, ustanovitelju pa upanje ni pošlo in je glasno sanjal:

Álvaro napreduje s projektom Terracina, ki bo kruh, oddih in blagor naših ljudi v Rimskem kolegiju. Že sedaj nam s posestva prinašajo marsikaj. Gospod nas ne bo zapustil in vse se bo dobro izteklo.^[5]

Hvaležen je bil za dobrine, ki so sicer v majhnih količinah (več tiste kmečke družine niso zmogle) prihajale v Rim s tega posestva v

Terracini, imenovanega Salto di Fondi. Sir, jajca, sadje in domače živali – vse to je za malenkost izboljšalo finančno stanje v Villi Tevere in drugih rimskih centrih. Bližalo se je poletje 1952, vendar ni bilo videti možnosti, da bi tisto staro hišo na posestvu dejansko uporabili. Bila je v slabem stanju in pred zaključkom potrebnih obnovitvenih del se članice Dela niso mogle posvetiti hišni administraciji. Ko je tehtal, kako bi premagal to težavo, je očetu takoj prišla na misel rešilna ideja, ki ni bila nič drugega kot njegovo običajno zatočišče: Carmen.

Če Carmen ne pride, ne moremo iti v Terracino,^[6] to je bilo ustanovitelju povsem jasno. Ker pa je svojo sestro dobro poznal, je raje videl, da ji v Madrid piše Álvaro, in sicer zaradi različnih razlogov, med drugim tudi iz obzirnosti. Le kako naj bi on od Carmen zahteval, naj pride v Rim in pusti svojega brata Santiaga samega,

četudi le za kratek čas? Oba sta že ničkolikokrat poskusila ustaliti svoje življenje. Prve mesece tistega leta 1952 sta prebila v iskanju stanovanja, da bi lahko v Madridu neodvisno zaživela, medtem ko sta čakala na **dokončno rešitev**, se pravi na selitev v Rim.^[7] Santiago se je tačas učil italijanščine in se pripravljaj na bodoče odvetniško službovanje v Rimu. Vseeno pa njuna vez z Delom ni bila pretrgana, kot ju je spominjal njun brat Jožefmarija:

Rim, 22. marec 1952

Predraga Carmen in Santiago! Prejel sem vajine vrstice in vesel sem, ker bosta v svojem stanovanju gotovo imela več miru, dokler ne pride dokončna rešitev.

Navdušen sem, da vama delajo družbo Pepe, Manolo in Luis, saj vama bo to prineslo obilo veselja in poleg tega bo pripomoglo, da se ne oddaljita od Dela – to bi bilo za vaju

nadvse boleče –, potem ko sta od vsega začetka in toliko let vanj vlagala veliko ljubezni.

Pišita mi pogosteje.

Ne vem, ali vama bo Álvaro uspel pisati še danes, saj je zdoma zaradi poslov v Terracini.^[8]

Obstajal pa je še drug razlog, zaradi katerega je Jožefmarija želel, da bi bil Álvaro tisti, ki bi Carmen zaprosil, naj prevzame skrb za vilo v Terracini, tako kot je nekoč že storila v hišah La Pililla in Molinoviejo. O velikodušnosti svoje sestre sploh ni dvomil, vendar je bila prav Álvarova prošnja najzanesljivejši način za to, da bi pritrdila. Kakor pri njenem bratu je naravnost bodel v oči njen značaj, ki je bil močan, včasih pa je dajal videz zadržanosti. Bilo je očitno, da sta njena drža in ravnanje pogostoma skušala zakriti mehko, čuteče in ljubeznivo srce. In enako kot se je odzvala gospa Dolores, ko ji

je sin izročil knjigo o don Bosku s skritim ciljem, da bi posnemala njegovo mater Marjeto, je ugovarjala tudi Carmen, vendar še bolj ognjevito. Če jo je njen brat Jožefmarija prosil, naj prevzame kakšno nalogo, je v odgovor dobil njen ostri »Ne!«. ^[9]

Ta pričakovana odklonitev je v bolj ali manj kratkem času pomenila isto kot odločen in velikodušen »Da!«. S svojimi prisiljenimi zavrnitvami je nekako potrjevala svojo neodvisnost od Dela, ki mu dejansko ni pripadala. A te njene »košarice« so bile dvoumno vedenje na celi črti, nekakšna zvijača, s katero je sramežljivo skrivala svojo velikodušnost ter se izognila priznanjem in hvalospevom. ^[10] Dejstvo je, da je tem hudomušnim odzivom sama od sebe sledila prekipevajoča darežljivost. ^[11]

Četudi njegova sestra in brat za odločitev nista potrebovala posebnega prigovarjanja, jima je Jožefmarija na začetku avgusta skušal olajšati poslednji korak:

Prepričan sem, da bosta v Italiji zelo zadovoljna, čeprav vama bo sedaj težko priti sem,^[12] jima je pisal. In 16. avgusta sta Carmen in Santiago prispela v Rim.

Kljub dobro zasnovanemu načrtu so postopki, povezani s parceliranjem in prodajo posestva v Terracini, povzročali Álvaro marsikatero preglavico. Ljudje niso bili naklonjeni kupovanju, saj v letih hude gospodarske krize ni bilo lahko pridobiti posojila. Zato so bili ponujeni še ugodnejši pogoji, da bi najemniki parcele odkupili, in ker je bil takšen nakup v resnici odličen posel, je po dveh letih operacija stopila v svojo končno fazo.^[13] Kmetje so postali lastniki polj, ki so jih obdelovali s strokovno pomočjo in jih

obročno odplačevali s prihodki, ustvarjenimi na tisti zemlji. Njim in njihovim družinam so duhovno oskrbo nudili duhovniki Opus Dei.

Del posestva, ki ga je Álvaro zadržal za potrebe Dela, so začeli uporabljati leta 1952 in v obdobju od 1953 do 1966 so gojenci Rimskega kolegija, ki so stanovali v Villi Tevere, poleti izmenično prihajali tja na oddih in študirat. Kraj gotovo ni bil nikakršen dopustniški paradiž, a težje je bilo prenašati rimsko pripeko. Tisti predel Terracine s svojimi izsušenimi ribniki, sipinami in borovjem, kjer je bilo ves dan slišati cvrčanje škržatov, je ležal sredi ogromnega polmeseca samotnih plaž, zglajenih od valovanja Tirenskega morja. Na skrajnem severu obalnega pasu so se dvigali obronki gore Circeo, na drugi, južni strani pa je bilo mogoče videti bele zaselke obalnega mesta Sperlonga, pogosto prekrita z rahlo meglico.

* * *

Pobuda Salto di Fondi je znotraj splošnega obzorja gmotnih potreb Opus Dei v tistih letih bila eden izmed nenehnih finančnih vdihljajev, ki jih je Bog naklanjal ustanovitelju. Predstavljala je delno rešitev, nikdar pa to ni bil čudežni balzam, ki bi kakor s čarobno močjo naenkrat zadostil vsem njegovim potrebam. Zato ni prenačljeno niti nerazumno, če razsežnost gmotnih stisk, ki sta jih trpela oče in Álvaro, ocenjujemo na osnovi uničujočih posledic za njuno zdravstveno stanje. Vendar bi bilo treba tej tesnobi dodati še naporno breme apostolskega dela in neprekinjenih udarcev zaradi »nasprotovanja dobrih«, ki jima niso pustili delati v miru. Spričo vsega tega je 6. julija 1954 oče poromal k svetišču sv. Nikolaja v Bariju na jugu Italije.^[14] Sveti Nikolaj je bil, kot že vemo, posrednik Opus Dei za gmotne zadeve in k njemu se je zatekel v

denarnih težavah, ko je v Madridu odpiral prve centre Dela.

Naslednje leto je Jožefmarija spoznal Leonarda Castellija, s katerim je Álvaro gojil pristrčne prijateljske stike. Castelli je imel družinsko gradbeno podjetje, bil je delaven in izredno radodaren mož. To je bil človek, na katerega je čakal oče, ne s ciljem, da bi prejel vse kar podarjeno, pač pa da bi prišel do minimalne potrebne podpore za nadaljevanje s prenovitvenimi deli. Poleg tega, da mu je ta dobri podjetnik nudil posojila in odlog plačil, je dal Jožefmariju na razpolago tudi svoje strokovne storitve.^[15] Dne 20. aprila 1955 je bila podpisana pogodba s podjetjem Castelli, ki je naslednji mesec prevzelo izvedbo gradbenih del. Tako je prenova spet lahko stekla s polnim delovnim tempom, vendar pa Álvarove telesne izčrpanosti in gmotnih skrbi ni bilo konec, kot

lahko razberemo iz ustanoviteljeve korespondence:

Rim, 22. 11. 1956. Álvaro ne odneha, čeprav je še vedno slaboten.

Zdravnik mu je predpisal kup zdravil in počasi mu gre na bolje; morda zato, ker zdravnik na vsak recept – poleg predpisanega zdravila – zapiše tidve besedi: molto riposo [veliko počitka]. A dokler se finančno obzorje ne zjasni, je riposo nekaj, česar si niti sam noče privoščiti niti si mu jaz ne drznem tega naložiti.^[16]

Leta 1958 je šel na temeljite zdravniške preiskave in v zadnjih dneh leta je bil tako hudo bolan, da so ga nameravali operirati.^[17] To pa je osrednji odstavek prvega očetovega pisma v letu 1959:

Neprestano si ponavljam Omnia in bonum!, četudi glava včasih ne razume, kateri so božji načrti. To pravim zato, ker se je Álvaro po osemindeseturnem okrevanju

spet poslabšalo; sinoči je imel štirideset stopinj vročine. Danes pride specialist: govorijo o možnosti operacije, vendar upam, da ne bo potrebna. Čeprav že dolgo časa skoraj nič ne spi in ima hude bolečine, pa je Álvaro vsekakor zelo vesel in nadvse dobre volje kljub vročini. Molíte.[18]

Morali so ga operirati. A bolezen se mu je ponovila tri leta pozneje, meseca maja 1962:

Álvaro je v bolnišnici, piše ustanovitelj iz Rima, vendar še imamo upanje, da ponovna operacija ne bo potrebna. Molíte, kajti med vami je resda veliko mojih sinov, ki so junaški, in mnogi so oltarni svetniki – s temi oznakami nikoli ne pretiravam –, toda Álvaro je vzor in je tisti moj sin, ki je največ naredil in največ pretrpel za Delo, ter tisti, ki je znal najbolje usvojiti mojega duha. Molíte.[19]

K sreči operacija to pot ni bila potrebna, in ne da bi si dovolil premor ali oddih, se je zatopil v priprave na drugi vatikanski cerkveni zbor.^[20]—

* * *

Podpis gradbene pogodbe s podjetjem Castelli spomladi 1955 je ustanovitelju prebudilo novo upanje v njegovi bitki s časom. To gmotno olajšanje je omogočilo uresničenje načrta brez večjih zakasnitev. Tako je bilo mogoče zadostiti potrebi po večjem številu sob in izboljšati razmere, v katerih so živeli novi gojenci Rimskega kolegija. Po očetovi presoji je tudi nastopil čas, da se uredi položaj vodstva in se Generalni svet Dela končno ustali v Rimu, namesto da nekateri njegovi člani bivajo v Rimu, drugi pa v Madridu.^[21]—
Odločitev naj bi bila sprejeta na naslednjem kongresu; namreč kot je bilo določeno v Statutu Opus Dei, je

vsakih pet let moral biti sklican generalni kongres, ki se ga udeležijo člani volivci ali kongresniki, in enak postopek velja v ženski sekciji.^[22] Prvi generalni kongres je potekal leta 1951 na posestvu Molinoviejo. Drugi je bil predviden za leto 1956. Za prizorišče zborovanja je oče izbral Einsiedeln, miren kraj, kjer bi lahko v hotelu prebili nekaj dni dela in molitve. To je bilo majhno švicarsko mestece z le nekaj tisoč prebivalci, katerega največja privlačnost je bazilika, posvečena Materi Božji. Prostornost, resnobna baročna zgradba svetišča, obsežna ploščad – *Klosterplatz* – pred baziliko v hipu prevzamejo obiskovalca. Z mislimi pri sv. Mariji je oče v pismih in pogovorih omenjal svoje romanje v Einsiedeln.^[23] Vse je imel skrbno pripravljeno. Na prvem mestu molitev. Komaj se je začelo pisati leto 1956, že je prosil za molitve, da bi ***delo bližajočega se generalnega kongresa priporočili Bogu in k***

temu spodbudili tudi druge.^[24]___

Pozneje, ko se je že bližal začetek kongresa, je 3. julija odpotoval v Einsiedeln, da bi preveril, ali je vse nared v Hotelu Pfauen, kjer bodo prebivali kongresniki. Naslednji korak razumnosti v pripravah na zasedanje je bil, da je kot generalni predsednik vnaprej poslal seznam svojih predlogov za nova imenovanja.^[25]___ Na ta način bi udeleženci imeli čas, da predlog preučijo. Ko so se naposled približali dnevi zborovanja, ki je trajalo od 22. do 25. avgusta 1956, je oče kot predsednik sporočil Svetemu sedežu, kje in kdaj se bo odvijal kongres.

Tri dni pred začetkom, 19. avgusta, je devet volivcev Opus Dei v Rimu podalo predlog, o katerem naj bi presodil kongres v Einsiedelnu. Nihče izmed podpisnikov ni bil Španec niti ni prihajal iz špansko govoreče dežele. (Šlo je za volivce iz Združenih držav, Italije, Portugalske,

Nemčije, Irske in Velike Britanije). Predlagali so, naj se uvede španščina kot uradni jezik na zasedanjih članov Opus Dei iz različnih držav ter v internih dokumentih.^[26] Svojo pobudo so utemeljili s tem, da je bilo zaradi širjenja Dela in različnih jezikov njegovih članov primerno izbrati neki določen jezik. Med drugimi razlogi so prošnjo podprli z naslednjim dejstvom:

»Delo se je rodilo v Španiji, španščina je ustanoviteljev rodni jezik in v španščini so napisani prvotni dokumenti ustanove. Verjamemo, da bo to pripomoglo k učinkovitosti našega dela, okrepilo notranjo edinost, obenem pa je tudi izraz ljubezni do našega očeta.«^[27]

Na drugi seji kongresa, 24. avgusta, je bil prebran in odobren zapisnik predhodnega sestanka, zatem pa so prešli k obravnavi zadev na dnevnem redu, ki sta bili dve: prenos

Generalnega sveta v Rim in obnovitev imenovanj njegovih članov.^[28] Tadva sklepa – preselitev in seznam imenovanj – sta bila nekaj dni pozneje sporočena Svetemu sedežu s pismom, katerega prejemnik je bil kardinal Valerio Valeri:

Rim, 10. september 1956

Spoštovana eminenca!

Z veseljem vam sporočam, da je skladno z odločitvijo, sprejeto na drugem generalnem kongresu Opus Dei, ki je nedavno tega potekal v Einsiedelnu, bila generalna kurija te ustanove preseljena v Rim, Bruno Buozzi 73. Obenem vam po svoji dolžnosti v prilogi pošiljam tudi seznam novih članov Generalnega sveta Opus Dei, izvoljenih na tem kongresu.^[29]

V Einsiedelnu sprejeti sklepi so Delo okrepili v njegovi edinosti in

apostolskem zagonu. S selitvijo v Rim se je v vodenju ustanove začelo novo obdobje.^[30] Pozneje je msgr. Álvaro del Portillo, že kot prelat Opus Dei, o plodovitosti tega časa, ki je bila takrat že zgodovinsko dejstvo, podal zanesljivo oceno: »To se je izkazalo kot pravi blagoslov, kajti stalna, vsakodnevna fizična navzočnost ustanovitelja med njegovimi sinovi v Generalnem svetu je bila odločilni dejavnik za ohranjanje dobrega duha, za edinost Dela in njegovo širitev.«^[31] Na neki način je ustanovitelj spraval v pogon novo kolesje, ko je izobraževanju vernikov Dela lahko namenil potrebno pozornost in podporo – s pogledom, usmerjenim v širjenje po vsem svetu.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Pismo 14. 2. 1950, št. 12. **Kljub vsemu, nadaljuje, pa si moramo tudi prizadevati, da bi država gmotno podpirala naše korporativne dejavnosti, saj to nikakor ni v nasprotju s pravičnostjo in s poštenim redom. Vse države navadno podpirajo državljane, ki vodijo izobraževalne ali dobrodelne ustanove. Če nam torej pomagajo, ni mogoče reči, da je to za nas privilegij – kar bi se nam upiralo –, marveč prav nasprotno, je razumna pravica. S temi apostolskimi dejavnostmi namreč izobražujemo mlade, pomagamo pomoči potrebnim, usposabljammo dobre državljane in vršimo še druge podobne naloge, ki so služenje za dobro celotne družbe.**

Poleg tega te naše dejavnosti, ki jih opravljamo z apostolskim ciljem, razbremenijo državno blagajno ogromnih stroškov, ki bi jih

moralna kriti država (prav tam, št. 13).

[2] V pismu članom Generalnega sveta oče omenja zavrnjeno prošnjo za posojilo, ki je bila uradno vložena v Španiji: ***Obžalujem, da ni mogoče pridobiti tega državnega predujma oziroma posojila, s katerim bi si lahko pomagali pri gradnji teh stavb. Morda pa je tako po božji previdnosti, zato da bi se še enkrat pokazalo, da naše Delo ni prejelo nobene uradne pomoči*** (Pismo, EF-490706-1).

K temu pripominja msgr. Álvaro del Portillo: »Zares, čeprav bi tista pomoč bila upravičena – saj je španska država zlahka podeljevala subvencije za katoliške izobraževalne iniciative –, se je po božji previdnosti, kakor je na to gledal ustanovitelj, zgodilo, da Francova vlada ni hotela gmotno pomagati Opus Dei, četudi ni manjkalo obrekovanj in govoric o

domnevni ustanoviteljevi podpori frankističnemu režimu (*prav tam*, opomba).

Tri leta pozneje je španskemu državnemu voditelju poslal prošnjo, ki je bila prav tako zavrnjena. Prim. Pismo Franciscu Francu Bahamondeju, EF-521007-1.

[3] Ta pobuda socialne narave, s pomočjo katere so kmetje postali lastniki zemlje, ki so jo obdelovali, je vključevala tudi načrt razvoja in tehnične podpore v obliki kmetijske šole, ki so jo vodili člani Opus Dei, ter ustanovitev župnije, v kateri je bila poljedelcem in njihovim družinam zagotovljena duhovna oskrba. V zvezi s to socialno iniciativo prim. *L'Osservatore Romano*, 22. 12. 1955.

[4] Pismo, EF-510601-3.

[5] Pismo članom Generalnega sveta, EF-520422-2.

[6] Pismo članom Generalnega sveta, EF-520702-2.

[7] Prim. Pismi njegovemu bratu Santiagu in sestri Carmen Escrivá de Balaguer y Albás, EF-520128-1 in EF-520227-1.

[8] Pismo, EF-520322-1.

[9] Prim. Javier Echevarría, *Sum.* 2118. Njene zavrnitve so bile zgolj anekdotične, saj je bilo Delo vedno v njenem srcu.

[10] Glede tega njeno vedenje ni bilo daleč od ravnanja njenega brata. Če se je namreč Jožefmariju kdo za kaj zahvalil, je ta zaslugo brž pripisal Bogu: **Zahvalite se Bogu, ne pa meni**, je odgovarjal. V tem pogledu je nazorna anekdota, ki se je pripetila 4. februarja 1975, ko se je oče odpravil na svoje tretje potovanje po ameriški celini. Lynden Parry Upton, v Rodeziji rojena novinarka, ki se je spreobrnila v katolištvo in zaprosila

za sprejem v Opus Dei, je srečala ustanovitelja v letalu na madridskem letališču. Očetu je rekla, da je zelo hvaležna, ta pa ji je odvrnil:

– Vsi se imamo za marsikaj zahvaliti Gospodu!

– In vam, oče, je pristavila Lynden ter se mu ponovno zahvalila.

– ***Meni ne***, ji je presenečen odvrnil. ***Bog napiše pismo in ga vstavi v ovojnico. Pismo se vzame iz ovojnice, ovojnica pa se vrže v smeti*** (Lynden Parry Upton, RHF, T-05085, str. 14; prim. tudi Alejandro Cantero Fariña, *Sum.* 6688).

^[11] Msgr. Javier Echevarría dodaja, da je Jožefmarija »svojo mater, sestro in brata prosil za določene žrtve in posebne usluge, vendar nikoli v svojo osebno korist« (*Sum.* 2116). Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 514.

[12] Pismo njegovemu bratu Santiagu in sestri Carmen Escrivá de Balaguer y Albás, EF-520801-3. To ni bil njun prvi obisk v Italiji. Prejšnje leto sta njegova sestra in brat tja potovala z vlakom in prispela v Rim 12. maja 1951. V tistem času se je oče umaknil v center Dela na Ulici Orsini (tam je stanoval od 13. 5. 1951 do 3. 6. 1951, ko so končali z urejanjem sobe v Villi Tevere, da bi se lahko preselil iz *Pensionata v Villo Vecchio*). Carmen in Santiago sta bila 20. maja 1951 povabljeni na kosilo v center Orsini. Prim. Renato Mariani, RHF, T-03345, str. 5. Carmen se je vrnila v Madrid in se pozimi 1951/1952 spet vrnila v Italijo, da bi poskrbela za ureditev hiše na posestvu Salto di Fondi.

[13] Prim. Pisma članom Generalnega sveta, EF-540601-10, EF-540603-1 in EF-550316-2.

[14] Skupaj z Álvaroom sta 6. julija krenila iz Rima. Prišla sta v Bari,

naslednji dan pa sta se skozi Neapelj vrnila v Rim (prim. očetova beležka z zapiski, RHF, D-15689).

^[15] Prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 1734; Jesús Álvarez Gazapo, PR, str. 1330; Joaquín Alonso Pacheco, PR, str. 1852; in Fernando Valenciano Polack, PM, l. 1161v. V okviru korespondence z družino Leonarda Castellija prim. Pisma, EF-560411-1, EF-580102-1, EF-580228-1 idr.

^[16] Pismo članom Regionalne komisije v Španiji, EF-561122-1.

^[17] Prim. Pismo iz St. Gallena članom Regionalne komisije v Španiji, EF-580924-3; Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF-581002-1. Oče je iskal način, kako bi Álvaro nekoliko razbremenil ogromnega dela, ki ga je težilo.

^[18] Pismo članom Regionalne komisije v Španiji, EF-590102-1. *Omnia in*

bonum – »vse [pripomore] k dobremu« (Rim 8,28).

^[19] Pismo Florenciu Sánchezu Belli, EF-620501-1.

^[20] Prim. Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-621116-2.

^[21] Od leta 1947 je ustanovitelj s pomočjo Álvара del Portilla, generalnega pooblaščenca, vodil Delo iz Rima, medtem ko je preostanek Generalnega sveta ostal v Madridu, kjer se je odvijala obsežna apostolska dejavnost. Kot že omenjeno, ta rešitev ni bila najbolj prikladna. Ustanovitelj jo je moral sprejeti »na osnovi odobritve in celo predloga s strani Svetega sedeža« (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 735).

Ko je namreč ustanovitelj izpostavil, da selitev Generalnega sveta v Rim takrat ni bila mogoča, mu je Sveti sedež odgovoril, da ni ovir za to, da se Generalni svet pisno zaprosi za

odločujoči oziroma posvetovalni glas (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 736).

[22] Redni generalni kongresi so zborovanja volivcev iz različnih regij, kjer se skladno z določbami Statuta obravnavajo dejavnosti, izvršene od zadnjega kongresa, predlagajo nadaljnje apostolske iniciative in se izvedejo imenovanja članov Generalnega sveta. Trenutno se generalni kongresi sklicujejo vsakih osem let, v obdobju, ki ga opisujemo, pa so se sestajali na pet let.

[23] Prim. Pismo iz Fribourga članom Generalnega sveta, EF-560706-1.

[24] Pismo članom Generalnega sveta, EF-560110-1.

[25] S tem je ustanovitelj želel doseči, da bi udeleženci imeli dovolj časa, da »lahko razmislijo in volijo po svoji vesti« (AGP, Pravni oddelek, VI, D-15785).

[26] Izvirnik predloga v: AGP, Pravni oddelek, VI, D-15631.

[27] *Prav tam.* V povzetku tretje seje kongresa je zapisano: »Očetu se je zdelo primerno, da se ta predlog obravnava na kongresu, vendar pod pogojem, da se ne uporabi izraz *španščina*, ampak *kastiljščina*. V takšni obliki je bil predlog soglasno sprejet« (AGP, Pravni oddelek, VI, D-15786). Z izogibanjem besedi *španščina* je skušal preprečiti vsak morebitni vtis nacionalizma ali osebnega vsiljevanja svojega maternega jezika, istočasno pa poudariti, da se v Španiji govorijo še drugi jeziki in da on sam ni bil Kastiljec, temveč Aragonec. Prim. tudi *Sum.* 5459.

[28] V povzetku druge seje kongresa je zabeleženo: »Prenos Generalnega sveta v Rim. – Spregovoril je naš generalni predsednik in povedal, da se glede na razširjenost Dela

praktično po vsej Evropi in Ameriki, poleg še kakšnega centra na afriški celini, zdi, da je nastopil primeren trenutek, in zato kongresu predlaga, da se v Rim preseli Generalni svet, katerega sedež je bil doslej uradno v Madridu« (AGP, Pravni oddelek, VI, D-15785).

Eden izmed sklepov, sprejetih na kongresu, je tudi določal način, kako naj se ljubeznivo in vdano pozdravlja generalnega predsednika oziroma očeta. Prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 931.

^[29] Pismo, EF-560910-1. Na seznamu novih članov Generalnega sveta Duhovniške družbe sv. Križa in Opus Dei so bili: msgr. Jožefmarija Escrivá de Balaguer, generalni predsednik; Álvaro del Portillo, generalni tajnik; Giorgio De Filippi, generalni pooblaščenec; Severino Monzó, svétnik; dr. Richard Rieman, svétnik; dr. Nuno Girão Ferreira, svétnik; dr.

inž. Bernardo Fernández Ardavín,
svétnik; prof. Julián Herranz,
študijski prefekt; Joaquín Alonso,
pravnik, generalni upravitelj.

To stalno komisijo Generalnega sveta
so sestavljali člani iz petih različnih
držav. Deset let pozneje, leta 1966, so
bili v Generalnem svetu navzoči
predstavniki kar štirinajstih različnih
narodnosti. Prim. *Pogovori*, št. 53.

Prvi generalni kongres ženske sekcije
Opus Dei je bil leta 1951 v hiši Los
Rosales, kot že rečeno; drugi pa je
potekal v Rimu dva meseca po
kongresu v Einsiedelnu. Na tem
zborovanju so bila obnovljena
imenovanja v Centralni svet, vrhovni
vodstveni organ ženske veje, ki so ga
podobno kot v primeru moške sekcije
sestavljale članice iz dvanajstih
različnih držav (prim. *prav tam*).
Centralni svet je bil preseljen v Rim
leta 1953.

^[30] Prim. Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4689. V desetih letih (od junija 1946, ko je šel prvič v Rim, do generalnega kongresa leta 1956) je ustanovitelj Generalnemu svetu poslal 176 pisem, večinoma naslovljenih na generalnega tajnika.

^[31] Álvaro del Portillo, *Sum.* 736.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-generalni-kongres-v-
einsiedelnu-1956/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-generalni-kongres-v-einsiedelnu-1956/) (21. Jan. 2026)